

Rolnummer 6031
Arrest nr. 21/2016 van 18 februari 2016

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de wet van 12 mei 2014 tot oprichting van de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels, en minstens van artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, *partim*, ingesteld door het College van de Franse Gemeenschapscommissie.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters A. Alen, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 11 september 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 12 september 2014, heeft het College van de Franse Gemeenschapscommissie, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. B. Fonteyn, advocaten bij de balie te Brussel, beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 12 mei 2014 tot oprichting van de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 juni 2014), en minstens van artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, in zoverre het de Franse Gemeenschapscommissie beoogt.

De vordering tot schorsing van dezelfde norm, ingesteld door dezelfde verzoekende partij, is verworpen bij het arrest nr. 173/2014 van 27 november 2014, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 februari 2015.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Lombaert, advocaat bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 25 november 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Giet en R. Leysen te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 16 december 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 16 december 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1. De Ministerraad is van mening dat, rekening houdend met de kritiek die in het verzoekschrift wordt uiteengezet, het beroep tot vernietiging slechts ontvankelijk is in zoverre het betrekking heeft op de woorden « de Franse Gemeenschapscommissie » van de wet van 12 mei 2014 « tot oprichting van de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels ».

Ten gronde

Wat betreft het eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.2.1. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie voert aan dat, door te bepalen dat die Commissie behoort tot de categorie van de « provinciale en plaatselijke besturen » waarvan sprake is in de wet

van 12 mei 2014, artikel 2, eerste lid, 3°, van die wet tot gevolg heeft dat het toepassingsgebied van de wet van 24 oktober 2011 « tot vrijwaring van een duurzame financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en van de lokale politiezones, tot wijziging van de wet van 6 mei 2002 tot oprichting van het fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake sociale zekerheid en houdende diverse wijzigingsbepalingen » tot de genoemde Commissie wordt uitgebreid.

De verzoeker is van mening dat de bestreden bepaling dus een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, de Franse Gemeenschapscommissie en, anderzijds, de andere deelentiteiten die niet moeten bijdragen aan de financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten. Hij onderstreept dat, vóór de aanneming van de bestreden bepaling, de Franse Gemeenschapscommissie, zoals de andere deelentiteiten, zelf de pensioenen van haar personeelsleden financierde.

A.2.2. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie zet in de eerste plaats uiteen dat het voormelde verschil in behandeling op geen enkel objectief criterium berust.

De verzoeker preciseert dat dit niet te verantwoorden verschil in behandeling niet werd verantwoord tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 12 mei 2014. Hij voegt eraan toe dat, net zoals de gemeenschappen en de gewesten, de Franse Gemeenschapscommissie bevoegd is om het administratief en geldelijk statuut van haar personeel vast te stellen en dat, zoals in sommige van die gemeenschappen en die gewesten, dat personeel leden telt die van andere instellingen komen en die werden overgeplaatst met « verworven rechten ». Hij leidt af uit artikel 81 van de wet van 3 februari 2003 « houdende diverse wijzigingen aan de wetgeving betreffende de pensioenen van de openbare sector » dat de rustpensioenen van de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die zijn aangesteld voor het uitoefenen van de wetgevende bevoegdheid, ten laste van de Staatskas zijn en dat de pensioenregeling die op hen van toepassing is, naar het voorbeeld van het personeel van de gemeenschappen en de gewesten, die is welke van toepassing is op de personeelsleden van het algemeen bestuur van de Staat.

A.2.3. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie zet vervolgens uiteen dat het voormelde verschil in behandeling onevenredig is rekening houdend met het door de wetgever nagestreefde doel.

De verzoeker merkt op dat het algemene doel van de wet van 12 mei 2014 erin bestaat de « juridische integratie » van de Dienst voor de Overzeese Sociale Zekerheid en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten te verwezenlijken, en dat de definitie van de woorden « provinciale en plaatselijke besturen » ertoe strekt rekening te houden met het feit dat, ingevolge de zesde staatshervorming, de gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, die voortaan bevoegd zijn om de aangelegenheid van de kinderbijslag te regelen, artikel 32 van de gecoördineerde wetten betreffende de kinderbijslag voor werknemers kunnen wijzigen. De verzoeker onderstreept dat de bestreden bepaling geenszins tot doel heeft het socialezekerheidsstelsel dat van toepassing is op alle personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die na 1 januari 1997 zijn benoemd, te wijzigen.

Het College van de Franse Gemeenschapscommissie oordeelt dat de bestreden bepaling des te meer onevenredig is omdat die Commissie haar personeelsleden die zijn aangesteld voor het uitoefenen van de wetgevende bevoegdheid, niet kan doen toetreden tot een van de pensioenregelingen die gelden voor de plaatselijke besturen, terwijl zij voortaan wel verplicht is om bij te dragen aan de financiering van die regelingen.

A.3.1. Volgens de Ministerraad is het eerste middel niet gegrond.

Hij merkt in eerste instantie op dat het middel kritiek uitoefent op de financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke besturen die zijn aangesloten bij het gesolidariseerde pensioenfonds van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten.

A.3.2. De Ministerraad verwijst in de eerste plaats naar het arrest nr. 81/2014 van 22 mei 2014, waarbij het Hof zich reeds over dat onderwerp uitsprak. Hij is van mening dat het eerste middel slechts een herhaling is van de argumentatie die de Franse Gemeenschapscommissie voorstelde in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot dat arrest.

A.3.3. De Ministerraad zet in de tweede plaats uiteen dat de wet van 12 mei 2014 geenszins de financiering regelt van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke besturen die zijn aangesloten bij het gesolidariseerde pensioenfonds van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten. Hij wijst erop dat artikel 17 van die wet enkel tot doel heeft aan de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels de opdracht toe te kennen van toezicht op de naleving van de reglementering inzake de financiering van die pensioenen, opdracht die voordien werd uitgeoefend door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten.

De Ministerraad preciseert dat de kritiek van het eerste middel in werkelijkheid betrekking heeft op de wet van 24 oktober 2011 en op de inhouding van 13,07 pct. die wordt uitgevoerd op het vakantiegeld met toepassing van artikel 4, § 3, tweede lid, van die wet. Hij geeft aan dat, rekening houdend met artikel 2, tweede lid, 2), van dezelfde wet, die inhouding sinds 1 januari 2012 enkel nog betrekking heeft op de andere personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie dan die waarvan sprake is in artikel 81 van de wet van 3 februari 2003. Hij onderstreept dat, zelfs in geval van vernietiging van de bestreden bepaling, de verplichting, voor de Franse Gemeenschapscommissie, om die inhouding uit te voeren, voor die personen zou blijven gelden.

De Ministerraad voegt eraan toe dat, wat de financiering van de pensioenen van de personeelsleden van de plaatselijke besturen betreft, de Franse Gemeenschapscommissie en de andere deelentiteiten zich niet in vergelijkbare situaties bevinden, vermits geen enkel personeelslid van die laatsten recht heeft op een dergelijk pensioen. Hij merkt op dat die Commissie de enige deelentiteit is waarvan de personeelsleden niet allemaal aan dezelfde pensioenregeling zijn onderworpen.

De Ministerraad merkt ook op dat, volgens de wet van 24 oktober 2011, zowel de Franse Gemeenschapscommissie als alle andere provinciale en plaatselijke besturen die beschikken over een eigen pensioenregeling verbonden aan een verzorgingsinstelling en die niet aangesloten zijn bij het gesolidariseerde pensioenfonds van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten verplicht zijn om bij te dragen, zonder compensatie, tot de financiering van de pensioenen, door middel van de voormelde inhouding op het vakantiegeld. Hij merkt op dat, om een compensatie te verkrijgen voor die financieringsbijdrage, de Franse Gemeenschapscommissie haar vastbenoemde personeelsleden die geen pensioen genieten ten laste van de Staatskas, zou kunnen doen toetreden tot het gesolidariseerde pensioenfonds. De Ministerraad doet bovendien opmerken dat, in zoverre zij op 30 maart 2010 van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten een gedeelte van de « bonus kindergeld » vorderde, de Franse Gemeenschapscommissie zichzelf beschouwde als een plaatselijke overheidsdienst.

De Ministerraad preciseert ten slotte dat de pensioenen van de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die ten laste zijn van de Staatskas met toepassing van artikel 81 van de wet van 3 februari 2003, worden gefinancierd door de federale pensioenbegroting, en niet door de begroting van de Franse Gemeenschapscommissie.

A.3.4. De Ministerraad zet in de derde plaats uiteen dat de verzoeker zich vergist, zowel met betrekking tot de draagwijdte van de bestreden bepaling van de wet van 12 mei 2014, als betreffende die van de artikelen 2 en 4, § 3, van de wet van 24 oktober 2011.

Hij onderstreept dat het die laatste twee wetbepalingen zijn, en niet de wet van 12 mei 2014, die voorzien in een inhouding op het vakantiegeld, en dat die inhouding bovendien enkel betrekking heeft op de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die geen pensioen ten laste van de Staatskas genieten.

A.3.5. De Ministerraad merkt in de vierde plaats op dat de wet van 24 oktober 2011 reeds vóór de aanneming van de wet van 12 mei 2014 op die personen van toepassing was en dat, indien het hele personeel van de Franse Gemeenschapscommissie voortaan zou worden onderworpen aan de pensioenregeling van de wet van 24 oktober 2011, de pensioenbijdragen van die instelling door de Staatskas hadden moeten zijn geweigerd vanaf 1 januari 2015 en die instelling, vanaf die datum, had moeten bijdragen bij de verzorgingsinstelling Ethias, voor haar personeelsleden die een pensioen ten laste van de Staatskas genoten.

De Ministerraad oordeelt dat, volgens artikel 12 van de wet van 12 mei 2014, in samenhang gelezen met artikel 2, eerste lid, 3°, van diezelfde wet, de Franse Gemeenschapscommissie, wat de sociale zekerheid betreft, onderworpen is aan de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels. Hij preciseert niettemin dat het feit dat die Commissie wordt beschouwd als een provinciaal en plaatselijk bestuur, geen weerslag heeft op het kindergeld, noch op de financiering van de pensioenen.

De Ministerraad heeft vervolgens vragen bij de vergelijkbaarheid van de Franse Gemeenschapscommissie met de andere deelentiteiten en zet uiteen dat het verschil in behandeling tussen de eerstgenoemde en die andere deelentiteiten, dat uit de bestreden bepaling voortvloeit, op een objectief criterium berust. Hij onderstreept in dat verband dat de Franse Gemeenschapscommissie oorspronkelijk een zuiver plaatselijk bestuur was waaraan een wetgevende bevoegdheid werd overgedragen die niet volstaat om haar gelijk te stellen met een gemeenschap of een gewest. De Ministerraad wijst daarnaast erop dat de betwiste kwalificatie geen ander gevolg heeft dan eraan te herinneren dat, vanaf 1 januari 2015, de Franse Gemeenschapscommissie, wat de sociale zekerheid betreft, van rechtswege is aangesloten bij de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels, wat in overeenstemming is met het Belgische systeem van aansluiting bij de sociale zekerheid. Hij merkt in dat verband op dat die Commissie, vóór de wet van 12 mei 2014, van rechtswege was aangesloten bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, en dat de gemeenschappen en gewesten van rechtswege zijn aangesloten bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, zowel wat hun statutaire personeelsleden betreft, als hun contractuele.

De Ministerraad voert vervolgens aan dat niet wordt aangetoond in welk opzicht de bestreden bepaling onevenredig zou zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. Hij is van mening dat de verzoeker aan die bepaling een groot aantal onbestaande gevolgen toekent. Hij brengt in herinnering dat de wet van 12 mei 2014 in geen enkel opzicht de situatie van de Franse Gemeenschapscommissie wijzigt, dat de aan haar personeelsleden toegekende uitkeringen de compensatie zijn van de bijdragen die zij stort aan de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels - die de opvolger is van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten -, en dat, wat de pensioenen betreft, zij enkel de inhouding op het vakantiegeld, bepaald in artikel 4, § 3, van de wet van 24 oktober 2011, betaalt.

Wat betreft het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.4.1. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie voert aan dat, in zoverre het bepaalt dat die Commissie behoort tot de categorie van de « provinciale en plaatselijke besturen » waarvan sprake is in de wet van 12 mei 2014, artikel 2, eerste lid, 3°, van die wet tot gevolg heeft dat alle personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie worden verplicht om bij te dragen aan de financiering van de pensioenregeling van de plaatselijke besturen.

De verzoeker is van mening dat de bestreden bepaling dus een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die zijn aangesteld voor het uitoefenen van de wetgevende bevoegdheid van die instelling en, anderzijds, de personeelsleden van de andere deelentiteiten. Hij preciseert dat, rekening houdend met de bestreden bepaling, de eerstgenoemden niet de pensioenen kunnen genieten die zij mee financieren, terwijl de laatstgenoemden alleen de pensioenregeling van het algemeen bestuur van de Staat, die zij genieten, financieren.

A.4.2. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie zet in de eerste plaats uiteen dat, om de in A.2.2 aangegeven redenen, dat verschil in behandeling op geen enkel objectief criterium berust.

A.4.3. Het College zet vervolgens uiteen dat het voormelde verschil in behandeling onevenredig is ten opzichte van enkel de wil om de Dienst voor de Overzeese Sociale Zekerheid en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten te reorganiseren.

De verzoeker wijst erop dat de bestreden bepaling betrekking heeft op alle personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie en merkt op dat het vakantiegeld van de personeelsleden die zijn onderworpen aan de pensioenregeling van het algemeen bestuur van de Staat het voorwerp uitmaakt van een inhouding teneinde de pensioenregeling van de plaatselijke besturen te financieren, terwijl die personen die laatste regeling helemaal niet kunnen genieten.

A.5.1. In hoofddorde is de Ministerraad van mening dat het tweede middel noch ontvankelijk is, noch gegrond, om de redenen uiteengezet in A.3.2 tot A.3.5.

A.5.2. In ondergeschikte orde is hij van mening dat het verschil in behandeling niet discriminerend is.

Hij wijst in de eerste plaats erop dat de statutaire personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die zijn benoemd tussen 1991 en 31 januari 1996, of die afkomstig zijn van de Franse Cultuurcommissie of de provincie Brabant, onderworpen zijn aan een eigen plaatselijke pensioenregeling die vergelijkbaar is met die van

de provinciale en plaatselijke besturen, terwijl de statutaire personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die zijn benoemd vanaf 1 januari 1997 of die afkomstig zijn van de Franse Gemeenschap, de pensioenregeling genieten die van toepassing is op de personeelsleden van het algemeen bestuur van de Staat.

De Ministerraad zet vervolgens uiteen dat het arrest nr. 81/2014 geen gevolgen heeft en irrelevant is voor het onderzoek van het tweede middel.

Wat betreft het derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.6.1. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie voert aan dat, door te bepalen dat die Commissie behoort tot de categorie van de « provinciale en plaatselijke besturen » waarvan sprake is in de wet van 12 mei 2014, artikel 2, eerste lid, 3°, van die wet tot gevolg heeft dat artikel 10 van dezelfde wet toepasselijk wordt gemaakt op de Franse Gemeenschapscommissie en, bijgevolg, dat die instelling van rechtswege wordt aangesloten bij de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels wat betreft de kinderbijslag van haar personeelsleden.

De verzoeker is van mening dat de bestreden bepaling op die manier een verschil in behandeling invoert tussen, enerzijds, de Franse Gemeenschapscommissie en, anderzijds, de andere deeltentiteiten. Hij preciseert dat, in tegenstelling tot de eerstgenoemde, die laatsten hun kinderbijslagfonds kunnen kiezen. Hij merkt op dat, volgens artikel 11 van de wet van 12 mei 2014, die keuze betrekking kan hebben op de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels.

A.6.2. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie is van mening dat dat verschil in behandeling niet redelijk verantwoord is.

Het merkt op dat het gebrek aan toelichting daarover tijdens de parlementaire voorbereiding zelfs niet toelaat het doel van de wetgever te achterhalen.

A.7. Volgens de Ministerraad is het derde middel niet gegrond.

Hij merkt in de eerste plaats op dat andere deeltentiteiten dan de Franse Gemeenschapscommissie hun kinderbijslagfonds niet vrij kunnen kiezen omdat zij zijn aangesloten bij het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag.

Hij wijst vervolgens erop dat, in die aangelegenheid, de wet van 12 mei 2014 de situatie van de Franse Gemeenschapscommissie die volgde uit artikel 32 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, niet heeft gewijzigd.

Wat betreft het vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 143 van de Grondwet

A.8.1. Het College van de Franse Gemeenschapscommissie beweert dat het dertiende streepje van artikel 2, eerste lid, 3°, van de wet van 12 mei 2014 de artikelen 10, 11 en 143 van de Grondwet schendt omdat die wettelijke bepaling afbreuk doet aan de federale loyaliteit. Het leidt er een discriminerend verschil in behandeling uit af tussen de Franse Gemeenschapscommissie en de andere deeltentiteiten van de federale Staat.

A.8.2. De verzoeker is van mening dat het miskennen van de hoedanigheid van « deeltentiteit » aan de Franse Gemeenschapscommissie en haar herkwalificatie als « plaatselijke entiteit » de federale loyaliteit aantasten.

Hij merkt in de eerste plaats op dat de bestreden maatregel in strijd is met de evolutie van de federale staatsstructuur, waarbij de autonomie van die deeltentiteit in het bijzonder is vergroot.

Hij wijst in de tweede plaats erop dat die maatregel ook strijdig is met de beleidskeuze uitgedrukt in artikel 81 van de wet van 3 februari 2003 en dat de verandering van richting van de federale wetgever het personeelsbeheer van de Franse Gemeenschapscommissie uitermate moeilijk dreigt te maken.

In de derde plaats herinnert de verzoeker aan de omstandigheden waarin de bestreden maatregel werd aangenomen. Hij beweert in eerste instantie dat het belangenconflict, opgeworpen door het Vlaams Parlement en onderzocht door de Senaat tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 17 september 2005 « houdende invoering van een egalisatiebijdrage voor pensioenen », het zeer gevoelige karakter heeft aangetoond van het dossier van de inhoudingen op inkomsten, die worden beschouwd als sociale bijdragen en bestemd zijn om de pensioenen van de personeelsleden van de deelbesturen te financieren. De verzoeker onderstreept vervolgens dat de wet van 12 mei 2014, die tot gevolg zou hebben de Franse Gemeenschapscommissie te onderwerpen aan een nieuw socialezekerheidsstelsel, nauwelijks tien dagen vóór de uitspraak van het arrest nr. 81/2014 werd uitgevaardigd, en vraagt zich af of het gebrek aan toelichting daarover tijdens de parlementaire voorbereiding van die wet en het ontbreken van een voorafgaand overleg met die Commissie niet aantonen dat de federale overheid de bedoeling had om de gevolgen van dat arrest van het Hof, dat betrekking had op een soortgelijke kwestie, te neutraliseren.

A.8.3. In ondergeschikte orde is het College van de Franse Gemeenschapscommissie van mening dat, indien men ervan zou uitgaan dat de bestreden wetsbepaling het socialezekerheidsstelsel van die Commissie of van haar personeelsleden niet wijzigt, de tekst die die deelentiteit als een provinciaal en plaatselijk bestuur kwalificeert geen ander doel zou hebben dan de Franse Gemeenschapscommissie te stigmatiseren, ten koste van de federale loyaliteit.

A.9.1. Volgens de Ministerraad is het vierde middel niet gegrond.

A.9.2. Hij merkt in de eerste plaats op dat de verzoeker niet aantoont in welk opzicht de aanneming van de wet van 12 mei 2014 de uitoefening, door de andere wetgevers, van hun eigen bevoegdheden onmogelijk of uitermate moeilijk maakt.

A.9.3. De Ministerraad beweert in de tweede plaats dat, door het gebrek aan juridische argumenten, de uiteenzetting van het vierde middel beperkt is tot gevoelsmatige of algemene overwegingen.

Hij brengt in herinnering dat de bestreden bepaling helemaal niet de hoedanigheid van deelentiteit aan de Franse Gemeenschapscommissie ontzegt, maar rekening houdt met het feit dat sommige personeelsleden van die instelling worden aangesteld voor de uitoefening van lokale bevoegdheden.

De Ministerraad beklemtoont ook het feit dat de aanneming van de wet van 12 mei 2014 nooit werd gemotiveerd door de wil om de gevolgen van de verwachte beslissing van het Hof in de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 81/2014 te neutraliseren. Hij merkt op dat dat arrest in geen enkel opzicht het onderscheid ter discussie stelt dat artikel 81 van de wet van 3 februari 2003 maakt tussen de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie die een pensioen genieten ten laste van de Staatskas en de andere personeelsleden van die instelling. Hij doet bovendien opmerken dat de wet van 12 mei 2014 een exclusief federale aangelegenheid betreft, werd aangenomen volgens de klassieke parlementaire procedure en wettig kon worden aangenomen zonder voorafgaand overleg met de deelentiteiten.

A.9.4. De Ministerraad verwijst ten slotte naar de opmerkingen die hij maakte over de eerste drie middelen.

Hij onderstreept verder nog dat de wet van 12 mei 2014 geen enkele weerslag heeft op de situatie van de Franse Gemeenschapscommissie, zowel wat de pensioenen en de kinderbijslag betreft als wat de andere vormen van sociale zekerheid betreft, aangezien zij enkel de voordien bestaande situatie bevestigt.

- B -

B.1. Artikel 2, eerste lid, 3°, van de wet van 12 mei 2014 « tot oprichting van de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels » bepaalt :

« Voor de toepassing van onderhavige wet wordt verstaan onder :

[...]

3°) ‘ provinciale en plaatselijke besturen ’ :

- de provincies;
- de openbare instellingen die van de provincies afhangen;
- de gemeenten;
- de openbare instellingen die afhangen van de gemeenten;
- de verenigingen van gemeenten;
- de O.C.M.W.'s;
- de verenigingen van O.C.M.W.'s;
- de openbare instellingen die afhangen van de O.C.M.W.'s;
- de agglomeraties en federaties van gemeenten;
- de openbare instellingen die afhangen van de agglomeraties en van de federaties van gemeenten;
- de lokale politiezones, opgericht op basis van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus;
- de prezones en de hulpverleningszones opgericht op basis van de wet van 15 mei 2007 houdende civiele veiligheid;
- de Franse Gemeenschapscommissie en de Vlaamse Gemeenschapscommissie;
- de gewestelijke economische instellingen bedoeld in de hoofdstukken II en III van de kaderwet van 15 juli 1970 houdende organisatie van de planning en economische decentralisatie, gewijzigd bij het decreet van 25 mei 1983 van de Waalse Gewestraad, de ordonnantie van 20 mei 1999 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het decreet van de Vlaamse Raad van 27 juni 1985;
- ‘ Net Brussel, Gewestelijk Agentschap voor Netheid ’;

- de ‘ Brusselse Hoofdstedelijke Dienst voor Brandbestrijding en Dringende Medische Hulp ’;
- de verenigingen van meerdere hierboven vermelde instellingen;
- de VZW ‘ Vlaamse Operastichting ’ voor de personeelsleden die vast benoemd waren bij de Intercommunale ‘ Opera voor Vlaanderen ’ en met behoud van hun statuut zijn overgenomen ».

B.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat het beroep tot vernietiging enkel betrekking heeft op het dertiende streepje van die bepaling, in zoverre het de Franse Gemeenschapscommissie beoogt.

Ten aanzien van het eerste en het tweede middel

B.3. Het eerste en het tweede middel zijn afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014, in zoverre die bepaling tot gevolg zou hebben dat het toepassingsgebied van titel 2 van de wet van 24 oktober 2011 « tot vrijwaring van een duurzame financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en van de lokale politiezones, tot wijziging van de wet van 6 mei 2002 tot oprichting van het fonds voor de pensioenen van de geïntegreerde politie en houdende bijzondere bepalingen inzake sociale zekerheid en houdende diverse wijzigingsbepalingen » wordt uitgebreid tot de Franse Gemeenschapscommissie, in tegenstelling tot de andere deelentiteiten.

B.4.1. Het toepassingsgebied van die titel van de wet van 24 oktober 2011 (« Financiering van de pensioenen van de vastbenoemde personeelsleden van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en van de lokale politiezones ») wordt afgebakend bij artikel 2 van die wet, dat bepaalt :

« Deze titel is van toepassing op :

1) de provinciale en plaatselijke besturen aangesloten bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voor provinciale en plaatselijke overheidsdiensten krachtens artikel 32 van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders;

2) de lokale politiezones bedoeld in artikel 9 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

Deze titel is echter niet van toepassing op vastbenoemde personeelsleden :

1) die aanspraak kunnen maken op een rustpensioen ten laste van het pensioenstelsel ingesteld door de wet van 28 april 1958 betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut alsmede van hun rechthebbenden;

2) die aanspraak kunnen maken op een rustpensioen ten laste van de Schatkist ».

De termen « Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten » moeten worden gelezen in die zin dat zij de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels bedoelen (artikel 50 van de wet van 12 mei 2014). De verwijzing naar de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders wordt geacht te refereren aan de Algemene Kinderbijslagwet van 19 december 1939 (artikel 175/7, derde lid, van die laatste wet, ingevoegd bij artikel 157 van de wet van 4 april 2014 « tot wijziging van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders »).

De regels vermeld in de tweede titel van de wet van 24 oktober 2011 zijn dus van toepassing op de « provinciale en plaatselijke besturen aangesloten bij » de Dienst voor de bijzondere socialezekerheidsstelsels krachtens artikel 32 van de Algemene Kinderbijslagwet van 19 december 1939.

B.4.2. Artikel 32 van de wet van 19 december 1939 zoals voor het laatst gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 29 juni 2014 « tot aanvulling van de in artikel 32, eerste lid, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders vervatte lijst van instanties die zijn aangesloten bij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten », bepaalt :

« De Koning richt een bijzonder kinderbijslagfonds op waarbij van rechtswege zijn aangesloten :

1° de gemeenten;

2° de openbare instellingen die afhangen van de gemeenten;

3° de verenigingen van gemeenten;

4° de agglomeraties en de federaties van gemeenten;

5° de openbare instellingen die afhangen van de agglomeraties en van de federaties van gemeenten;

6° de provincies;

7° de openbare instellingen die afhangen van de provincies;

8° de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie;

9° de gewestelijke economische instellingen bedoeld in de hoofdstukken II en III van de kaderwet van 15 juli 1970 houdende de organisatie van de planning en economische decentralisatie, gewijzigd bij het decreet van 25 mei 1983 van de Waalse Gewestraad, behalve voor de personeelsleden voor wie zij verplicht zijn rechtstreeks de gezinsbijslag toe te kennen;

10° de door de Koning aangewezen instellingen bedoeld bij de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut en dit voor hun personeelsleden die geen aanleiding geven tot het betalen aan de Rijksdienst voor de sociale zekerheid van een bijdrage voor de gezinsbijslag, voor zover ze niet verplicht zijn rechtstreeks gezinsbijslag te betalen aan die personeelsleden. De Koning bepaalt voor ieder van die instellingen de aansluitingsdatum;

11° de verenigingen van meerdere hierboven vermelde instellingen.

12° de vzw ' Vlaamse Operastichting ' voor de personeelsleden die vastbenoemd waren bij de Intercommunale ' Opera voor Vlaanderen ' en met behoud van hun statuut worden overgenomen.

13° de korpsen van de lokale politie, zoals bedoeld bij de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

13° de hulpverleningszones bedoeld bij de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid.

De Koning kan andere instellingen toevoegen aan de in het eerste lid vervatte lijst van aangesloten instanties. Hij kan die lijst wijzigen om rekening te houden met de wetswijzigingen die voor de in het eerste lid genoemde instellingen gelden.

De Koning kan de bevoegdheid van deze Rijksdienst uitbreiden tot andere opdrachten betreffende het personeel van de voornoemde administraties.

De Koning regelt de inrichting en de werking van deze Rijksdienst.

De wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van de instellingen van openbaar nut inzake sociale zekerheid en sociale voorzorg is toepasselijk op deze Rijksdienst.

De artikelen 14 en 15 van voormelde wet van 25 april 1963 zijn slechts toepasselijk wanneer het gaat, hetzij om het personeelskader, hetzij om voorstellen of ontwerpen met betrekking tot dit artikel of de artikelen 81, 92, 110, tweede lid, en 119bis, tweede lid, of tot besluiten ter uitvoering van die artikelen te nemen ».

B.5.1. Artikel 32 van de wet van 19 december 1939 gebruikt niet de termen « provinciale en plaatselijke besturen ».

De lijst van de « aangeslotenen » die die bepaling bevat, omvat duidelijk overheidsinstellingen die niet worden beoogd door de gewone definitie van een plaatselijk bestuur, noch door die van een provinciaal bestuur. Artikel 2, eerste lid, 1), van de wet van 24 oktober 2011 maakt titel 2 van die wet dus niet van toepassing op al die « aangeslotenen ».

B.5.2. Noch artikel 2 van de wet van 24 oktober 2011, noch enige andere bepaling van die wet definiëren het begrip « provinciale en plaatselijke besturen », dat in dat artikel wordt gebruikt.

B.5.3. Artikel 2 van de wet van 12 mei 2014 preciseert uitdrukkelijk dat de definities die het bevat, slechts gelden « voor de toepassing van onderhavige wet ».

Die bepaling laat dus niet toe dat de definitie van de termen « provinciale en plaatselijke besturen » die zij bevat, wordt gebruikt om de identieke termen gebruikt in artikel 2 van de wet van 24 oktober 2011 te definiëren.

B.5.4. Uit het voorgaande blijkt dat artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014 niet tot gevolg heeft de regels vermeld in titel 2 van de wet van 24 oktober 2011 toepasselijk te maken op de Franse Gemeenschapscommissie.

De bestreden bepaling heeft niet de draagwijdte die de verzoekende partij eraan geeft.

B.6. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

Ten aanzien van het derde middel

B.7. Het derde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014, in zoverre die bepaling tot gevolg zou hebben dat artikel 10 van dezelfde wet van toepassing is op de Franse Gemeenschapscommissie, in tegenstelling tot de andere deelentiteiten.

B.8. Artikel 10 van de wet van 12 mei 2014 bepaalt :

« § 1. De Dienst is belast met de taken vastgelegd in de artikelen 32 tot 32^{quater} van de algemene kinderbijslagwet en de uitvoeringsbesluiten.

§ 2. In uitvoering van het protocol dat werd afgesloten met toepassing van artikel 32^{quinquies} van de algemene kinderbijslagwet, tussen de Dienst en de federale politie, kent de Dienst de gezinsbijslagen toe aan de personeelsleden van het operationeel kader en van het administratief en logistiek kader van de politiediensten, in de zin van artikel 106 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, evenals aan de leden van het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie, met uitzondering evenwel van de militairen bedoeld bij artikel 4, § 2, van de wet van 27 december 2000 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de rechtspositie van het personeel van de politiediensten.

Het protocol bedoeld in het eerste lid stelt de nadere regels vast waaronder de met toepassing van het eerste lid verleende gezinsbijslag, evenals de beheerskosten aan deze Dienst worden terugbetaald ».

B.9.1. Die bepaling gebruikt niet de termen « provinciale en plaatselijke besturen » zoals gedefinieerd in artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014.

Die laatste bepaling heeft dus niet tot gevolg dat de regels vermeld in artikel 10 van de wet van 12 mei 2014 van toepassing zijn op de Franse Gemeenschapscommissie.

B.9.2. De bestreden bepaling heeft niet de draagwijdte die de verzoekende partij eraan geeft.

B.10. Het derde middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het vierde middel

B.11. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 143, § 1, van de Grondwet door artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014, in zoverre die wetsbepaling afbreuk zou doen aan de federale loyauteit, in het nadeel van de Franse Gemeenschapscommissie.

B.12. Artikel 143, § 1, van de Grondwet bepaalt :

« Met het oog op het vermijden van de belangenconflicten nemen de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden, de federale loyauteit in acht ».

De inachtneming van de federale loyauteit veronderstelt dat, wanneer zij hun bevoegdheden uitoefenen, de federale overheid en de deeltentiteiten het evenwicht van de federale constructie in haar geheel niet verstoren. De federale loyauteit betreft meer dan de loutere uitoefening van bevoegdheden : zij geeft aan in welke geest dat moet geschieden.

Het beginsel van de federale loyauteit verplicht elke wetgever erover te waken dat de uitoefening van zijn bevoegdheid de uitoefening, door de andere wetgevers, van hun eigen bevoegdheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.13.1. Artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014 heeft noch tot doel, noch tot gevolg de federale staatsstructuur te wijzigen.

Het stelt niet de bevoegdheid ter discussie van de Franse Gemeenschapscommissie, die met toepassing van artikel 138 van de Grondwet bevoegd is om bepaalde bevoegdheden van de Franse Gemeenschap in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad uit te oefenen.

Het doel en het gevolg van de bestreden bepaling zijn veel beperkter. Zij bepaalt dat, enkel voor de toepassing van de wet van 12 mei 2014, de termen « provinciale en plaatselijke besturen » onder andere de Franse Gemeenschapscommissie omvatten.

B.13.2. De omstandigheid dat de bestreden bepaling het risico zou inhouden, wegens de beleidswijziging die zij zou vertolken, het personeelsbeheer van de Franse Gemeenschapscommissie te bemoeilijken, volstaat op zich niet om aan te nemen dat de federale wetgever niet erover heeft gewaakt dat de uitoefening door de Franse Gemeenschapscommissie van haar bevoegdheden niet onmogelijk of overdreven moeilijk wordt gemaakt.

Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de wet van 12 mei 2014 betrekking zou hebben op een aangelegenheid die in het verleden reeds aanleiding gaf tot een belangenconflict, alsook tot een bevoegdheidsconflict voor het Hof.

B.13.3. Het mogelijk louter « stigmatiserende » karakter van een wetsbepaling volstaat op zich evenmin om ervan uit te gaan dat de betrokken wetgever niet erover heeft gewaakt dat zijn optreden de uitoefening van de bevoegdheden van andere wetgevers niet onmogelijk of overdreven moeilijk maakt.

B.13.4. Uit het voorgaande blijkt dat dat artikel 2, eerste lid, 3°, dertiende streepje, van de wet van 12 mei 2014 de federale loyauteit niet schendt.

B.14. Het vierde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 18 februari 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels